

Republiken Colombia III. Rio Lebrija*).

Geografisk Tidsskrift, Bind 20 (1909)

Link til pdf:

http://img.kb.dk/tidsskriftdk/pdf/gto/gto_0020-PDF/gto_0020_67486.pdf

Link til webside:

<http://tidsskrift.dk/visning.jsp?markup=&print=no&id=67486>

pdf genereret den : 22/5-2008

Republiken Colombia.

III. Rio Lebrija*).

Af

Konsul W. Hanssen.

Paa Magdalenaflodens østlige Bred, ligeoverfor Bogega Central, udmunder „el rio Lebrija, Lebrijafloden, en af den store Flods betydeligste Bifloder. Paa den foregaar Sejladsen til og fra Bucaramanga, som er Hovedstaden for det store og frugtbare Departement „Santander“. Da vort foreløbige Maal er denne By, vil jeg i Korthed omtale Rejsen paa Lebrijafloden og den videre Rejse op i Højlandet.

De første Timers Sejlads paa denne Flod tilbagelægges i en lille Dampbaad, paa Spansk „Lancha“ og adskiller sig fra Farten paa selve Magdalenafloden kun derved, at Floden er meget smallere end denne; man har Bredderne med deres Urskove og mærkelige Vækster nærmere ved sig, og Varmen bliver mere og mere trykkende, dels paa Grund af Fartøjets mindre hurtige Bevægelse, dels paa Grund af Maskinens umiddelbare Nærhed og endelig, fordi vi nu befinder os fuldstændig indesluttede af de høje uigennemtrængelige Urskove, som forhindrer enhver Brise, ethvert lille Vindpust i at naa os.

Efter nogle Timers Rejse naar vi op til Estacion Santander, hvor vi maa sige Dampskibene Farvel for at gaa om Bord i en lille og ubetydelig Kano, i hvilken vi i Løbet af 4 Dage haaber at naa op til Puerto Santos, Bucaramangas egentlige Flodhavn og Udskibningsplads.

En Rejse paa Magdalenafloden med en af de store Dampere er, som jeg har forsøgt at skildre, en meget interessant Begivenhed for os Nordboere, men naar man befinder sig i en lille Indianerby paa Bredden af en af Magdalenaflodens Bifloder, kun omgivet af nysgerrige nøgne Indianere, og i Færd med at gøre Brug af en Kano som Befordringsmiddel, dette for de syd-amerikanske Floder saa karakteristiske Fartøj, saa føler man først, hvor langt man er borte fra den civiliserede Verden og indser, at Rejsen paa Magdalenaflodens store Dampskib, omgivet af en Mængde dannede Mennesker, dog i Grunden var meget evropæisk, og langt fra saa

æventyrlig og nervespændende som den, der nu forestaar os i den lille Kano, der ligger her foran os.

Endskønt hosstaaende Billede giver en ganske god Idé om, hvorledes en saadan Kano med sit Mandskab ser ud, vil jeg dog i Korthed give en Skildring deraf. Af en af de store, slanke og knudløse Træstammer, hvorpaa Urskoven er saa rig, fremstilles dette Befordringsmiddel, idet Træet ved Hjælp af Værktøj og Ild udhules og formes saaledes, at Kanoen flyder let paa Vandet og kun gaar nogle faa Tommer dybt. Agterude har den en flad Plade eller Bænk tildannet i Form af en afskaaren Fuglehale, paa denne staar Baadføreren, „el patron“, med en flere Alen lang og 1½ Fod bred Aare, hvormed han sikkert styrer Kanoen ind imellem og henover de utallige Træstammer, hvormed Floden er opfyldt. Den bageste Del af den egentlige Kano er overdækket med et Tag af store grønne Blade, vilde Bananblade, og her tager Passageren Plads. Rummet er naturligvis ikke stort, man kan netop faa Plads til en Rejsestol, og denne maa om Natten foldes sammen for at gøre Plads til et Leje. Hele den forreste Del af Fartøjet er i Højde med Rælingen overdækket med en Art Maatte lavet af tykke flækkede Bambusstokke og danner saaledes en Slags Gulv eller Dæk, hvor der er Plads til de 4 Indianere (Bogas), som ved Hjælp af lange, stærke Stænger skal stage eller støde os op ad Floden imod Strømmen; paa Billedet ses disse i Arbejde. — Vor Kano ligger nu færdig til at kunne paabegynde Rejsen den næste Morgen tidlig; men der er endnu meget at udrette, der maa først og fremmest forhandles med Indianerne om, hvormeget de skal have for Rejsen. Vi maa købe tørret Kød, Æg, Bananer, Kaffe, Kakao og Sukker; thi paa denne Rejse maa vi selv koge vor Mad og saaledes sørge for alt Rejsen vedrørende. Dog jeg maa sige, at man i de Egne intet har at beklage sig over. Befolkningen er venlig, imødekommende og meget beskeden med Hensyn til Priserne paa de Ting, vi har Brug for. Det er ligefrem en Fornøjelse at have med disse Indfødte at gøre; thi med

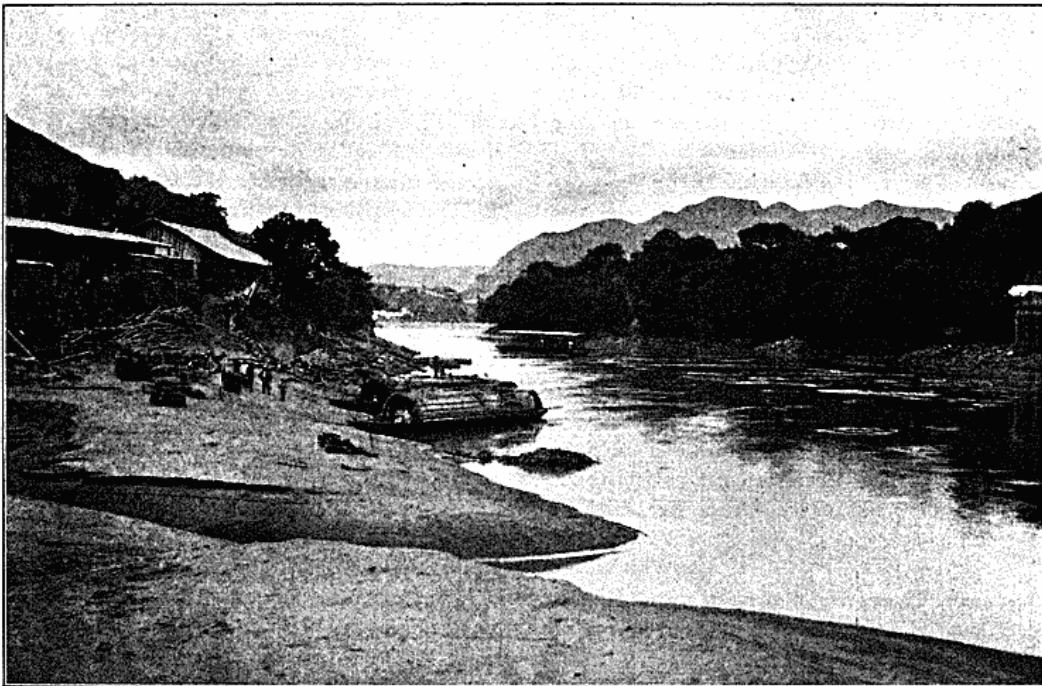
*) Kort over Colombia findes i 19. Bd. H. 5.

en velgørende Tjenstvillighed kommer de den fremmede imøde og søger at hjælpe ham saa godt, de formaar. Denne Nat maa vi tilbringe i en Hytte sammen med en Indianerfamilie, Mand, Kone og flere Børn samt de til Rejsen engagerede 5 Mand. Vor Aftensmad bestaar af stegt Kød, nogle stegte Bananer og en Skaal Kakao, og ved otte Tiden søger vi alle Tilflugt under Moskitonettene for at kunne sove i Fred for de generende Insekter.

stokkene. Uvilkaarligt trækker man nu Moskitonettet tættere sammen om Hængemaatten for om muligt saaledes at hindre ubehagelige Gæsters Indtrængen, Trætheden gør sig imidlertid snart gældende, og alle falder i en dyb Søvn.

Allerede Kl. 4 om Morgenen begynder Folkene at passe til, for at Rejsen kan tage sin Begyndelse, og uden at tage Hensyn til Krokodiller eller lignende Kryb tager vi os et forfriskende Bad i Floden, hvor

Lebrijafloeden. I Forgrunden til venstre 2 overdækkede Kanoer. I Baggrunden en lille Dampbaad.

Den, som engang har rejst i Troperne og tilbragt nogle Nætter midt inde i Urskovene, vil aldrig kunne glemme de der modtagne Indtryk af en storartet, mægtig Natur. Paa den ene Side Floden med dens Brusen, paa den anden Side de forunderlige Røster fra Urskoven, der her former sig til en besynderlig Koncert forstærket med Aernes Hulen og Støjen samt Jaguarens Brøl. Man forvisser sig uvilkaarligt, om Døren nu ogsaa er ordentlig stænget, og med Mistænksomhed betragter man Hyttens af Bambusrør fremstillede Vægge, der langt mere ligner Tremmerne i et Bur end en Væg, og hvert Øjeblik venter man at blive gæstet af en Slange, som med Lethed kan slippe igennem Aabningerne imellem Bambus-

de Sorte allerede tumler lystigt omkring for rigtig at faa Sønnen ud af Øjnene.

Snart er alting i Orden og Indianerne sætter med nogle Stød Kanoen i Bevægelse, atter gaar det fremad mod det ubekendte. Kun den, hvem Rejselysten rigtig ligger i Blodet og har faaet denne Lyst styret, ved, hvad det vil sige, naar man nu endelig staar ved sine Ønskers Mål. Ungdommens Indianerfortællinger dukker atter op for vort Blik, og det, som altid har staaet for os som noget æventyrligt uopnaeligt, er nu gaaet i Opfyldelse. Vi sidder nu virkelig i en rigtig Kano, der føres af rigtige Indianere, og Virkeligheden overgaar vore dristigste Forestillinger.

Langsomt, meget langsomt, glider Kanoen op imod

Strømmen, og Omgivelserne passer udmærket til Fartøjet og dets Mandskab. Paa begge Sider af os Urskov, kun tæt og uigennemtrængelig Urskov med Palmer, Slyngeplanter, vilde Bananer, store Bladplanter med mægtige røde Blomster og et Utal af os ubekendte Vækster, der former sig til et Væv saa tæt, at man skulde synes, at intet levende Væsen her kan bane sig

fra de store Træers Kroner horer man Papagejernes Sludren og Skovduernes ustandselige Kurren.

En saadan Rejse er ubeskrivelig dejlig, men — den har ogsaa sine Skyggesider; Varmen, Moskitoerne og andre generende Insekter samt den daarlige Kost er altsammen Ting, som man maa tage med i Købet, og endelig er det naturligvis meget trættende at tilbringe

En Kaffeestation ved Floden.

Vej. Paa Flodbredden ligger Krokodillerne i store Klynger og bader sig i den brændende Sol, et Utal af Firben i alle Størrelser og Farver løber lystigt henover det gule Sand, og paa de store Træstammer, som overalt rager op af Floden, ser man Skilpadder i alle mulige Størrelser, nogle saa smaa at man kan putte dem i en Vestelomme, andre saa store, at man dejligt kunde bruge deres Skal som Bordplade. Det brogede Billede forøges yderligere ved utallige Sommerfugle, som lystigt flager over Bredderne, henover Floden svæver fra Bred til Bred de pragtfuldeste Fugle, og højt oppe

4 Dage og Nætter paa en og samme Plet i en lille Kano. Dersom man har taget Lektüre med for at forkorte Tiden, vil man imidlertid næppe faa Brug for den. Naturens store Bog med alle sine brogede Billeder er her saa underholdende og afvekslende, og ved Hjælp af vort Fotografiapparat forsøger vi da ogsaa at fastholde saa mange som muligt af de vekslende Landskaber.

Til stor Fornøjelse for Indianerne faar jeg et lille Dannebrogflag frem og anbringer det paa en lang Bambusstok stukket igennem Taget midt i Kanoen.

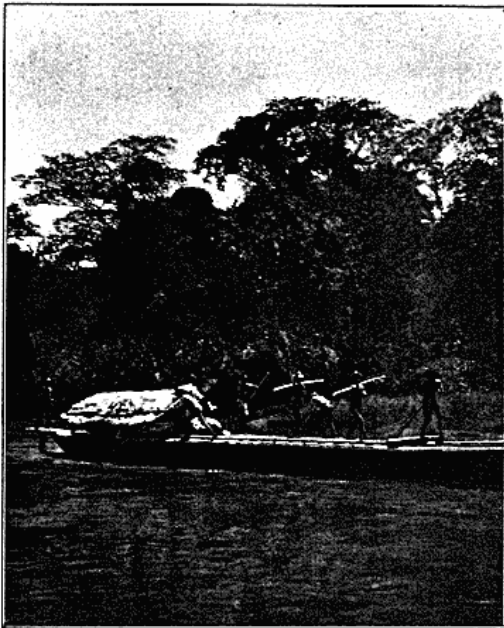
Til Indianernes Opsang gaar det nu lystigt op ad Floden, og snart hører vi ogsaa Sang forude, ved Omhøjningen hist henne kommer en stor, med Kaffe belastet Kano, ned ad Floden. Mandskabet paa den fremmede Kano raaber allerede paa lang Afstand „á Dios Dinamarca“ til os, de kender det danske Flag fra sidste Revolution, da flere Kanoer i Floden sejlede under dette Flag. Flere og flere Kanoer kommer os nu i Møde, og passerer saa tæt forbi os, at vi i Forbifarten kan veksle Ord med Mandskab og Passagerer; paa den Maade modtager vi Nyheder fra Landets Indre, og meddelelser det nyeste vi ved derude fra den store Verden. For at indtage Maaltiderne gør vi Holdt ved de ensomt beliggende Indianerhytter, hvis Beboere hjælper os paa bedste Maade. Mens Maden bliver til-lavet, gør Baadsmanskabet en lille Rundtur paa Flod-bredden, og behændige og snu, som disse Indianere er, kommer de aldrig tilbage uden at medbringe enten Skilpaddeæg eller et Dyr, som de har fældet. Indianerne er mindre og ikke nær saa klodsede som Negerne, deres Legemsbygning er kraftig og harmonisk skøn; ved at betragte disse muskuløse, velbyggede Mennesker maa man uvilkaarligt komme til at undersøge, hvilke Næringsmidler der er i Stand til at præstere saadanne Resultater, og forbauses ved at faa at vide, at Kosten bestaar af lidt daarligt Kød og forresten Masser af Bananer og andre Frugter. Bananen gør her rigtignok Underværker, ikke saa underligt er det derfor, at den overalt i Verden holder sit sejjerrige Indtog. Nætterne tilbringes i en eller anden Hytte eller, dersom ingen saadan findes, paa en Sandbanke, hvor der da bliver redet Leje til os alle, jeg i Midten og Folkene omkring mig, de indrømmer mig gerne Pladsen i Midten, da de rimeligvis har lagt Mærke til, at jeg ikke er saa rigtig glad ved at lægge mig til Hvile her paa disse Sandbanker, der bærer tydelige Mærker af de væmmelige Krokodillers Poter.

Natten gaar roligt, uden at vi oplever noget Æventyr, og ved Dag gry fortsættes Rejsen. Floden bliver efterhaanden mere og mere rivende, der maa nu anvendes stor Forsigtighed fra Mandskabets Side. Kanoen kan saa let komme i Berøring med de mangfoldige Strømhvirvler, der her dannes, dog med Behændighed og Dygtighed undgaar Indianerne enhver Fare, de kender deres Flod og sætter tillige en stor Ære i at føre Fartøjet frem paa en saadan Maade, at den Rejsende ikke engang modtager det mindste Stænk fra de mange Gange rivende Flodbølger. Naar Forholdene tillader det, underholdes vi livligt af Baadføreren, han fortæller om sine mange Rejser paa Floden, skildrer

os de Personer, som han har befördert paa denne samme Fart, og forklarer os alt, hvad vi iagttager i Forbifarten; han udvikler herved en Veltalenhed, der, selv om Indholdet mange Gange er lidt naivt og præget af den Overtro, der er særegen for disse Indianere, saa dog maa forbause Tilhørerne.

Paa tredje Dagen om Eftermiddagen naar vi op til de store Asfallejer ved „Quebrada del Tigre“, Tigerbækken. Vi kan desværre ikke se selve Asfalt-bjærgene, men de store Dynger af det stenkulslignende Mineral, som ligger ophobede her ved Stationen, overbeviser os om, at Bjærgene virkelig eksisterer, og gør de Skildringer, som Baadføreren giver os af den uhyre Rigdom paa Asfalt, der findes her, højst sandsynlige. Fra nu af foregaar der en Forandring med Landskabet, Floden skærer sig ind imellem høje, mange Gange meget høje skovbevoksede Bjærgskrænter, og undertiden maa Mandskabet nu springe ud i Floden for med Hænderne at skyde Kanoen op igennem de værste Strømhvirvler. Floden bliver vanskeligere at passere, og allerede tidligt paa Eftermiddagen begynder vi at se os om efter et passende Sted til at overnatte paa. Vi finder nu omsider en lille Bugt med smult Vand, og her i Skyggen af et mægtigt Træ er der ogsaa Plads til at vi kunne antænde et Baal for at lave vor Aftensmad. Dog vi maa opgive vor Beslutning, ligesaa hurtigt som den er taget. Baadførers skarpe Øje har opdaget en mægtig Boaslange, som langsomt, aldeles lydlost glider hen over de store Grene i Træets Krone, næsten helt skjult af Løvet. Ved et Par raske Stød af Indianernes Stænger er vi i et Nu atter ude i Floden, og herfra ses nu tydeligt Uhyret, udenfor hvis Rækkevidde vi er slupne. Baadføreren forklarer mig nu, at det vilde have været en let Sag for dem at slaa Slangen ihjel, men da dens Mage rimeligvis opholder sig i Nærheden, vel endog i selve Træet, saa vilde dette Opholdssted for Natten være meget usikkert. Vi maa derfor arbejde os op imod Strømmen for paany at finde et Opholdssted for Natten, og vi er da ogsaa saa heldige inden ret længe at naa til en lille Ø eller Holm midt i Floden, hvor vi beslutter at gøre Holdt. Der bliver nu hurtigt lavet et Baal for at koge Aftensmaden, og imedens afsøges den lille Ø omhyggeligt. Jeg maa oprigtig tilstaa, at man her omgivet af Vand paa alle Sider føler mere Tryghed end inde under Urskoven, hvor man til Stadighed er udsat for at blive gæstet af dens uhyggelige Beboere. Alt gaar da ogsaa udmærket her paa den lille Ø, og tidligt gaar vi til Ro, men ved Midnatstide vækkes jeg ved, at Baadføreren raaber til mig „la creciente“,

„la creciente“, „Floden stiger“, „Floden stiger“: jeg kommer naturligvis op i en Fart, og ganske rigtig i det Fjerne høres en Susen og Brusen, det er Flodbølgen, som kommer, det maa have regnet stærkt oppe i Højlandet. I en Fart faar vi alle vore Sager over i Kanoen, i den maa vi afvente Flodbølgens Komme; thi den lille Ø vil blive fuldstændig overskyttet af Vandet. Det er ikke nogen behagelig Situation at afvente en Flodbølges Komme i en lille Kano; men min Tillid til

Kano paa Lebrijalfloden. Man ser Mandskab i Arbejde

Indianerne er steget Dag for Dag, de er ogsaa denne Situation voksne. Med overmenneskelig Kraft søger de at holde Fartøjet saaledes, at Bølgen vælter sig ind under Kanoens Forstavn og saaledes hæver os op paa den; de ved, at dersom Bølgen tager os fra Siden, er vi fortabte. Det farlige Øjeblik varer kun nogle Sekunder; i allerhøjeste Spænding stirrer vi alle fremad imod det, der skal komme, et Ryk i Kanoen og de øvede Indianere har styret deres Baad saaledes, at vi lykkeligt bliver taget op paa Bølgen, og Farten kan fortsættes. Faren er ikke alene overstaet, men Floden har nu saa meget Vand, at vi kunne fremskynde vor Rejse og naa Bestemmelsesstedet tidligt den næste Dag. Allerede ved Middagstid viser Baadstyreren mig en høj, hvid Klippe forude og siger: „Der ligger Puerto Santos, nu er vor Rejse til Ende, hvorledes har De været tilfreds

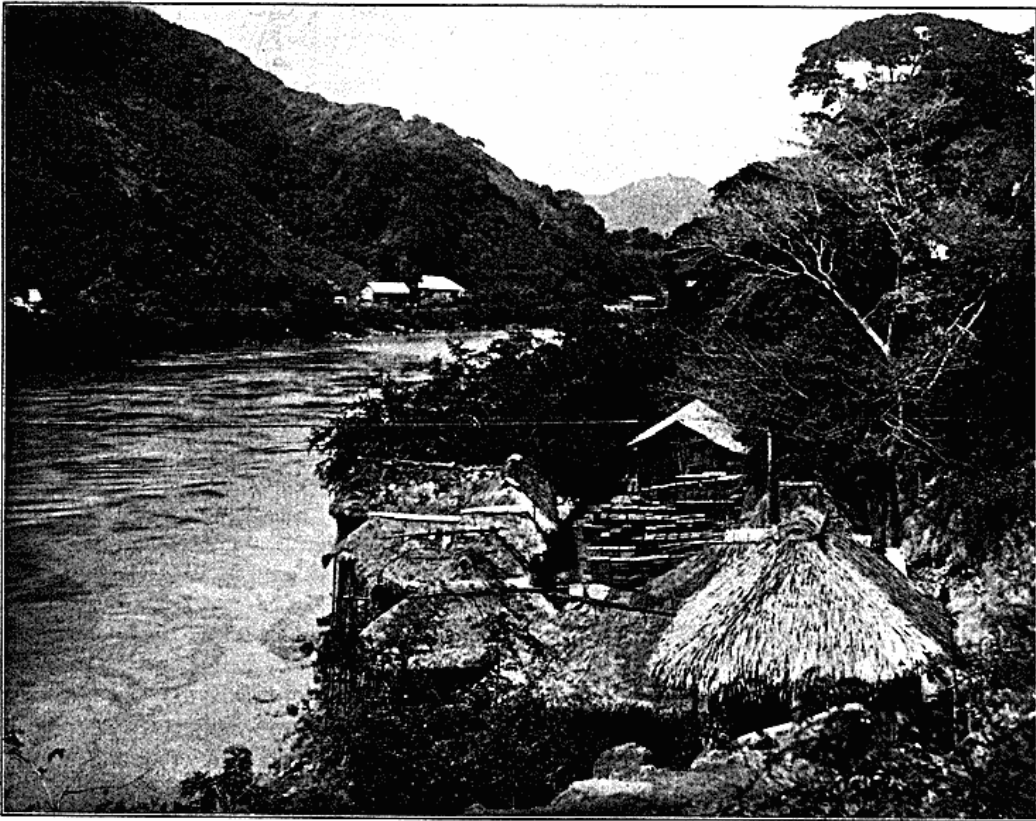
med os; ja for dersom De har været tilfreds med os, saa vilde jeg gerne bede Dem om at maatte beholde Flaget der, de Farver tager sig saa godt ud i disse grønne Omgivelser.“ Jeg forærede ham saa mit Dannebrog, og han rakte mig sin Haand for at sige Tak, en mærkelig Haand den, udvendig mørkebrun næsten sort og indvendig aldeles hvid. Den store Aare, som han Dag ud og Dag ind holder med disse Hænder, har slidt den sorte Farve af dem.

Puerto Santos og Rejsen op i Højlandet.

I Puerto Santos modtoges vi meget venligt af den første Pakhusforvalter, der tillige er „alcalde“; det er en Slags Borgmester, her paa Stedet. Efter at have stillet sin private Bolig fuldstændig til vor Disposition viser han os med den største Elskværdighed rundt paa denne mærkelige Plads. Her findes store Pakhuse, nogle er fulde af Kaffe, andre rummer Huder, atter andre Tobak, Stennødder, Kakao, Caucho, ja endogsaa en Mængde Kasser med Orchideer, indsamlede i de store Skove, findes her, og alle disse Varer venter paa at blive sendte videre med de daglig ankommende Kanoer. Lidt borte fra disse Pakhuse og udenfor en stor Jærbygning staar der flere hundrede Muldyr, som man er i Færd med at belæsse med Kollis af de forskellige Former. Jærbygningen er fuld af Varer, importerede fra Evropa og de Forenede Stater, her ser man Kasser med Øl, der Sække fulde af Mel, histhenne Petroleum i store Blikdaaser, Maskindele, Møbler og meget andet, som man paa bedste Maade søger at anbringe paa Ryggen af de stakkels Muldyr, forat de kan slæbe det til Bucaramanga, en Rejse paa 5 Dage for Lastdyr. Vi kommer nu forbi en stor Kasse paa hvis Ydre man straks kan se, at den indeholder et Fortepiano, og paa mit Spørgsmaal om, hvorledes man nu transporterer et saadant Uhyre af en Kasse op i Bjærgene, forklarer min Ledsager mig, at der paa denne anbringes et Antal lange Stænger, saaledes at 20 Indianere kan komme til at bære paa en Gang. Paa Ryggen af disse Mennesker befordres altsaa et Fortepiano til Bucaramanga; det tager naturligvis lang Tid, man regner 20 Dage, og Fragten udgør omtrent 1000 Kr., eller saameget som Instrumentet koster i Danmark. Der hersker her i Puerto Santos trods den uudholdelige Hede, stor Travlhed. Fra de mange Byer og Planter strømmer det ind med Muldyr, belastede med Kaffe og andre Eksport-Artikler, og Hundreder af Muldyr forlader atter Havnen belastede med importerede Varer. Overalt i Pakhuse som i Kontorer, hvor Konnossementer

og Ladesedler udstedes, er man i travl Virksomhed. Først henimod Aften hører Travlheden op, vi har imidlertid faaet fat i vore Muldyr og gjort alt rede til at paa-begynde Landrejsen den næste Morgen. Vor Bagage maa pakkes om saaledes, at alle Kollis er lige tunge og bekvemt kan anbringes paa Lastdyrene. Om Aftenen bliver det køligere, den gaar udmærket derved,

Natten gaar her i Puerto Santos behageligt og Kosten er, i Sammenligning med den vi fik paa Floden, fortræffelig. Allerede tidlig den næste Morgen faar vi vore Muldyr frem, og Indianærdrengen, som skal ledsage os, har snart alting i Orden og viser sig at være en overordentlig flink og opvakt Fyr. De første Timer gaar Vejen nu igennem Urskoven, undertiden gaar den

Indianerbeboelse ved Floden.

at vor elskværdige Vært fortæller os om denne Havns Betydning for Bucaramanga, og giver os en Skildring af denne By og de mange store Plantager, som findes i Omegnen. Vi taler om den stærke Regn sidste Nat og om Flodens sælsomme Stigning, og jeg faar at vide, at denne Begivenhed, som for os var højst ubehagelig, her har fremkaldt den største Glæde, thi nu kan alle de store Kanoer gaa fuldt belastede ned ad Floden, de store Staalkanoer kan nu tage 240 Sække Kaffe hver. Den Støj og Sang, som naar vore Øren, overtyder os da ogsaa om, at Indianerne ivrigt er i Færd med at gøre Forberedelser til Afrejsen.

midt igennem den skyggefulde Skov, undertiden gaar den langs med Flodens Bred hugget ind i den faste Klippe. Paa enkelte Steder gaar Vejen dybt nede igennem næsten ufremkommeligt Morads, paa andre Steder stiger den, og vi har atter fast Klippegrund under Fødderne. Efter nogle Timers Forløb kommer vi til en stor Hængebro, som fører os over Floden, og vi har nu naaet den første Plantage, den første Beboelse med virkelige Huse, hvor vi kan faa en Forfriskning og hvile os lidt ud i en Hængemaatte.

Vi er nu ud af Urskoven kommen til det opdyrkede Land, fremover findes der nu kun frodige

Græsgange, gennemskaarne af Floden, som her er smal og ganske flad. Hundreder af Muldyr har overnattet her og nydt godt af det frodige Græs, nu er man atter ifærd med at laste dem for at naa et Stykke længere frem. Fra nu af er Vejen bedre, en brændende Sol sender sine Straaler ned paa den og holder den tør, men den sender ogsaa sine Straaler ned paa vore Rygstykker, og gør dette Ridt til en meget varm Fornøjelse. Stedse gaar det igennem mægtige Græsgange, Græsset er saa højt, at det ganske dækker baade Muldyr og Kvæg. Nu gaar Vejen igennem en frodig Bananplantage, der afløses af et stort Stykke bevokset med de dejligste Viftepalmer, store kraftige Planter med mørkegrønne, saftige Blade, det er Anacuma-Palmer, af hvis friske Skud man drager det fine Straa, hvoraf Panama-Hattene laves. Noget borte fra Vejen ligger der et dødt Muldyr, og utallige Aandselgribbe gør sig her tilgode; de sultne halse i sig, alt hvad de formaa, og rundt omkring i de høje Trær har store Skarer af disse nyttige Fugle slaaget sig ned; det er dem, som allerede er mætte, og som nu er i Færd med at fordoje. I Løbet af en Dag eller to er kun Skelettet, det renpillede Skelet, tilbage af det døde Dyr; det, som kunde forpeste Luften, har Gribbene taget, med Rette kalder man disse Fugle for Landets Sundhedspoliti. Nu gaar Vejen igennem en Sukkerrørsplantning, store, kraftige mange Alen lange Sukkerrør staar her Side om Side, og hist og her titter de fjedrede Blomster frem, et Bevis for at nu er Planterne snart tjentlige til at gaa igennem Møllen. Atter gaar det nu gennem frodige Græsgange, men her er de ved Hjælp af en Slags Piletrær delte i smaa Marker, saa at de efterhaanden kan afgræsses og derpaa atter aflukkes. Nu kommer der til venstre en stor Skov, men man opdager straks, at det ikke er nogen Urskov, de ensartede Trær og de lige Rækker siger os, at det maa være Kulturplanter opelskede med en vis Hensigt, og da vi kommer nærmere, opdager vi til vor store Overraskelse og Glæde en dejlig Kakaoplantning, hvor man har anvendt Cauchotræet som Skyggetræ, man har slaaget to Fluer med et Smæk; thi her kan

baade høstes Kakao og tappes Caucho. Det er en interessant Rejse her igennem al denne Rigdom og det bugnende Væld af tropisk Frugtbarhed. Hvem er Ejeren af al denne Herlighed? derom spørger man uvilkaarligt, og snart skal Svaret komme. Langt forude, der hvor Bjergskraaningen begynder, faar jeg snart Øje paa en palæliggende Bygning, der ligesom er hugget ind i den skovklædte Skraaning, hvorfra den dominerer det store Areal, som jeg har været Timer om at gennemkrydse. Deroppe bor Brødrene Puyana, Ejerne af denne Plantage, hvis Navn er „El Tambor“ og er en af de største og betydningsfuldeste i den hele Omegn. Deroppe i den store Bygning træffer vi en af Ejerne, som med aabne Arme tager imod os og indbyder os til at overnatte og tilbringe nogle Dage hos dem, dersom vi da har Tid og Lyst, og inderlig gerne modtager jeg dette Tilbud; efter hvad jeg allerede har set paa mit Ridt igennem en Del af denne mægtige Besiddelse, er her meget at se og lære, og jeg kan ikke nægte det, jeg trænger nu til nogen Hvile. Befriet for Muldyr, Rejseklæder, Støvler og Sporer, befinder jeg mig nu endelig i en Beboelse, fuldstændig europæisk, omgivet af al den Komfort man kan ønske sig, og alt dette er kommen som en fuldstændig Overraskelse. Kun den, der i Uger, ja nu snart i Maaneder, har rejst i uciviliserede Lande, plaget af en uudholdelig Varme og underkuet og oprevet af Tusinder af Insekters giftige Stik, samt har lidt under Følgerne af en daarlig Kost, ved, hvad det vil sige, atter at komme i menneskelige Omgivelser, kan forstaa det velgørende i at tage sig et forfriskende Bad i koldt, klart Kildevand og faa noget rent Tøj paa Kroppen. Jeg følte mig da ogsaa her som et helt andet Menneske, og i fulde Drag nød jeg nu den herlige Udsigt over disse frugtbare Sletter, der er gennemskaarne af Floder og Vandløb og indrammede af skovklædte Bjerge; hvilket herligt Syn, og hvilke dejlige Dage skulde jeg nu opleve i min elskværdige og intelligente Værts Selskab. Men om disse nye Oplevelser bliver der ikke Plads til at skrive denne Gang, derom vil jeg senere skrive nogle selvstændige Artikler.